

paalidelige Vidnesbyrd om foregaaende Wandel; men der kan jo ikke være Tale om et saadant Vidnesbyrd, naar det er Børn, det gjælder om. Dernæst har det heller ikke været Flertallets Mening at opstille som ufravigelig Regel, at der aldrig skulde kunne gives Indfødsret til Børn; det er opstillet som Regel, men ikke anderledes end enhver anden Regel, og enhver Regel har jo Undtagelser. Flertallet kunde godt tænke sig Tilfælde, hvor det vilde være rigtigt at gjøre Undtagelser fra denne Regel, og jeg skal fremhæve et Par saadanne tænkte Tilfælde, idet jeg gaar ud fra, hvad der er sagt i Loven om Indfødsret af 15de Januar 1776 § 1, ifølge hvilken der kan gives Indfødsret til Børn, der ere fødte, medens deres Forældre have været paa Reiser, eller for Kongens Tjenestes Skyld have opholdt sig i Ulandet. Jeg sætter f. Ex., at en Familie reiser bort her fra Danmark til de sydlige Lande, fordi den ene eller den anden af Høftfællerne lider af en eller anden Sygdom, Brystsygdom f. Ex., som gjør det albeles nødvendigt for den Paagjældende at opholde sig i varmere Sønnelegne. Naar saa Familien senere vender tilbage, vilde jeg for mit Vedkommende i alt Fald ikke have Noget imod at stille Forslag om at give saadanne Børn Indfødsret. Jeg skal nævne et andet Tilfælde, som kan anvendes paa den anden Bestemmelse: kongelig Tjeneste, at man kan være bortreist til Ulandet for Fædrelandets Skyld. Jeg sætter f. Ex., at en udmærket Videnskabsmand reiser til Paris for der i de rige Arkiver at finde Oplysninger om Fædrelandets Historie, og at han tager sin Familie med. Naar han saa kommer tilbage og begjærede Indfødsret for sine Børn, vilde jeg ogsaa stemme for at give dem den. Det er kun min egen personlige Mening, jeg fremsætter herom; jeg veed ikke, om den deles af Udvalgets Flertal; men jeg vil kun gjøre tydeligt, at naar Udvalgets Flertal har opstillet som Regel, at der ikke gives Indfødsret til Børn, saa er Meningen vel, at Reglen kunde have sine Undtagelser, men at man ikke har fundet, at der i det omhandlede Tilfælde var tilstrækkelig Grund til at gjøre Undtagelse fra Reglen. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, i alt Fald ikke, førend jeg har hørt Udtalelser derom fra anden Side.

Casse: Jeg skal i Anledning af den ærede Ordførers Foredrag tillade mig at begynde med den Bemærkning, at han med Hensyn til enkelte Punkter, i alt Fald ganske vist med Hensyn til et mere fremtrædende Punkt, i sin Anbefaling af Flertallets, eller i Grunden her det samlede Udvalgs Fremstilling, er gaaet ikke lidt ud over Grænserne for, hvad der efter Betænkningen egentlig skulde udtales. Jeg vil slet ikke negte, at den ærede Ordfører har været fuldstændig berettiget til at lade sin Fremstilling af det Punkt, med Hensyn til hvilket det fortrinsvis gjaldt, være farvet

af den Anskuelse, som han nærer derom, og det kan ogsaa være, at flere af Udvalgets Medlemmer dele denne Anskuelse; men netop fordi man ikke kjendte disse Udtalelsers Indhold, før de nu kom frem, er det en Selsølgje, at jeg i alt Fald for mit Vedkommende er berettiget til at udtale, at hvad der saaledes navnlig med Hensyn til et enkelt Punkt er blevet fremsagt, ligger udenfor, hvad jeg har tiltraadt i Betænkningen. Det enkelte Punkt, hvortil jeg figter, er det angaaende Indenrigsministerens Forhold ved paa et vist Tidspunkt at sende 11 Ansøgninger til Landstthinget, medens Sagen var udsat der, og medens der ikke var nogen Virksomhed fra Folkethingets Side. Angaaende Forholdet med de 38 senere indkomne Ansøgninger kan jeg albeles ikke være enig med den ærede Ordfører i den Maade, hvorpaa han anstillede sin Kritik med Hensyn til den fra Indenrigsministerens Side brugte Fremgangsmaade. For mig er det klart, at man ikke kan opstille som Regel, at alle om Indfødsret indkomne Ansøgninger skulle oversendes uden Hensyn til, hvorvidt det har været gjørligt at faae dem ledsagede af de fornødne Oplysninger, lige saa lidt som at noget Saadant kan gjælde med Hensyn til dem, der maatte være fuldstændig forsynede med Oplysninger, naar de indkomne saa sent, at der ikke efter sædvanlige Hensyn har kunnet være Tale om at bringe dem ind paa Lovforslaget, eller i alt Fald gennem Endringsforslag at faae dem inddragne under Sagen. Dette er en almindelig Bemærkning, som der i alt Fald for mit eget Vedkommende og maaste ogsaa for Andres i Udvalget er Anledning til at fremsætte. — Den ærede Ordførers Foredrag giver mig fremdeles Anledning til en anden almindelig Bemærkning med Hensyn til et Punkt, der har været forhandlet i Udvalget, hvor forskjellige Udtalelser ledede til, at der derom — det er det Punkt, som angaar Meddelelse af Indfødsret til Børn — dannede sig et Flertal og et Mindretal. Mindretallet har i Betænkningen udtalt sig overfor Flertallet igjennem Betragtninger, der skulde indeholde en Retfærdiggjørelse af den Anskuelse, Mindretallet har af Sagen. Jeg blev imidlertid i høi Grad overrasket ved nu at høre af den ærede Ordfører, at den Maade, hvorpaa Mindretallet har stillet sig overfor Flertallets Mening, maatte være grundet paa en Misforstaaelse. Jeg vil nu oprigtig talt sige, at Thinget, naar det kjendte den Maade, hvorpaa denne Betænkning er fremkommen, naar det kjendte, hvilke Besværligheder — kan jeg sige — der har været forbundet med Affattelsen af den, for at f. Ex. jeg for mit Vedkommende kunde se den foreligge saaledes, at jeg vilde være tilbøielig til at underskrive den, vilde finde, at det i alt Fald var særdeles undskyldeligt, om Mindretallet i sin Gjemmemgaaen af Flertallets Raisonnement, har kunnet misforstaa, hvad der foran stod anført fra Flertallets Side. Jeg ind-